

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **L. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti „vyrozumění" žalovaného ze dne 4. 10. 2010, č. j. 2010/73329 - 212, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2011, č. j. 1 Ad 5/2011 - 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") včas podanou kasační stížností brojí proti shora uvedenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud"), kterým byl zamítnut návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti „vyrozumění" žalovaného ze dne 4. 10. 2010, č. j. 2010/73329 - 212, ve věci podání stěžovatelky, které žalovaný vyhodnotil jako podnět k přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení dle ust. § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"). Tímto „vyrozuměním" žalovaný stěžovatelce sdělil, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení.

Městský soud v odůvodnění svého usnesení konstatoval, že se stěžovatelka se svou žalobou ze dne 12. 10. 2010 domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2010, č. j. MHMP 451070/2010, ve věci přiznání příspěvku na živobytí, dále rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2010, č. j. MHMP 451072/2010, ve věci přiznání doplatku na bydlení, a konečně proti „vyrozumění" Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 10. 2010, č. j. 2010/73329 - 212. Městský soud

přitom usnesením ze dne 17. 12. 2010, č. j. 1 Ad 5/2011 - 1, vyloučil žaloby proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2010, č. j. MHMP 451072/2010, ve věci přiznání doplatku na bydlení, a proti „vyrozumění" Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 10. 2010, č. j. 2010/73329 - 212, k samostatnému projednání. Stěžovatelka v žalobě uvádí, že se obrátila na Úřad městské části Praha 3 s žádostí o přiznání dávek v hmotné nouzi v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 47/2009 ze dne 17. 7. 2009 a rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 1 Cad 28/2008 a sp. zn. 1 Cad 115/2008 ze dne 19. 3. 2008. Dále podle zjištění městského soudu stěžovatelka uvádí, že požádala žalovaného, aby přihlédl k těmto rozhodnutím, ale ten bez dalšího potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatelka má za to, že rozhodnutím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Následně podáním ze dne 5. 12. 2010 stěžovatelka požádala o ustanovení advokáta k řádné ochraně jejích práv. Městský soud na základě prohlášení stěžovatelky o osobních, majetkových a výdělkových poměrech ze dne 24. 1. 2011 dospěl k závěru, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a zabýval se v souladu s ust. § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), otázkou, zda je ustanovení zástupce stěžovatelky zapotřebí k ochraně jejích práv. Městský soud proto posoudil veškerá stěžovatelčina podání (žalobu, žádost o ustanovení zástupce) a zjistil, že z jejich obsahu je zřejmé, jaké rozhodnutí stěžovatelka napadá, z jakého důvodu, co ji vedlo k podání žaloby a čeho se domáhá. Na základě této úvahy městský soud dospěl k závěru, že se stěžovatelka obrátila na soud dostatečně kvalifikovaným způsobem a svými úkony učinila vše, co mohla k ochraně svých práv učinit. Proto podle názoru městského soudu nejsou v případě stěžovatelky splněny podmínky pro ustanovení advokáta a městský soud tedy návrh stěžovatelky na ustanovení advokáta zamítnul.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž namítá, že nemá právnické vzdělání, je pokročilého věku, a proto i s ohledem na své labilní zdraví není schopna úspěšně čelit protizákonným a protiústavním jednáním a rozhodnutím městského soudu. S ohledem na to se stěžovatelka domnívá, že skutková zjištění městského soudu nejsou zcela správná. Tato zjištění jsou podle názoru žalobkyně nepostačující a jsou podle slov žalobkyně „dostatečně viditelným důkazem pro veřejnosti dostatečně a trvale známou ochotu soudu rozhodovat protiústavně a protizákonně, v daném případě v neprospěch žalobkyně". Stěžovatelka zároveň žádá o určení advokáta k ochraně jejích práv a vypracování podání kasační stížnosti. Tyto stěžovatelkou uváděné důvody lze podle názoru Nejvyššího správního soudu podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení).

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále podotýká, že v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu (příp. městského soudu) o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobců není podle judikatury Nejvyššího správního soudu nedostatek právního zastoupení důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 27/2004 - 41 ze dne 28. 4. 2004, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 486/2005).

Podmínky pro ustanovení zástupce účastníku, který splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, upravuje ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. Jak správně konstatoval městský soud, je vždy třeba při rozhodování o ustanovení zástupce podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. zkoumat mimo toho, zda jsou u účastníka dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, také druhou podmínku stanovenou citovaným ustanovením - tedy zda je ustanovení zástupce třeba k ochraně práv účastníka. V projednávané věci je pro rozhodnutí ve věci směrodatné právě zhodnocení této druhé zákonné podmínky.

Rozhodnutí městského soudu o neustanovení zástupce stěžovatelce bylo vydáno v řízení o žalobě stěžovatelky proti „vyrozumění“ žalovaného, kterým žalovaný sděluje, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné v tomto případě nejprve zhodnotit povahu tohoto „vyrozumění“. Ohledně této problematiky odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předchozí judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1831/2009, podle něhož přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004), je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.].

Jak vyplývá z uvedené judikatury, stěžovatelka žalobou podanou k městskému soudu brojí proti úkonu žalovaného, který není rozhodnutím a je proto vyloučen ze soudního přezkoumání. Městský soud je za daných okolností povinen žalobu stěžovatelky odmítnout, k čemuž již nebude třeba další součinnosti se stěžovatelkou. Zdejší soud tedy shledal, že v projednávaném případě není ustanovení zástupce třeba k ochraně práv stěžovatelky, protože ustanovený zástupce by nemohl být stěžovatelce nijak nápomocen v dalším řízení k ochraně jejích práv.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné též připomenout závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího právního soudu pod č. 1741/2009, v němž byl zdejším soudem vysloven názor, že je-li v době podání návrhu zcela zjevné, že nejsou splněny podmínky řízení o podaném návrhu a že tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, není úkolem soudu toto řízení dále vést a rozhodovat např. o žádosti navrhovatele o ustanovení zástupce dle § 35 odst. 8 s. ř. s., ale naopak řízení bez dalšího ukončit tím, že bude příslušný návrh dle § 46 s. ř. s. odmítnut, či v zákonem stanovených případech řízení zastaveno. V projednávané věci tedy přicházelo v úvahu odmítnutí žaloby stěžovatelky směřující proti sdělení žalovaného, aniž by městský soud rozhodoval o žádosti stěžovatelky o ustanovení zástupce.

Nad rámec nutného zdejší soud též podotýká, že odmítnutí žaloby stěžovatelky proti sdělení žalovaného nebude v projednávaném případě nikterak na újmu právům stěžovatelky. Rozhodnutí, jejichž přezkoumání žalovaným v přezkumném řízení ve smyslu § 94 správního řádu se stěžovatelka podnětem podaným žalovanému domáhala, budou totiž přezkoumávána soudem v řízení o žalobách stěžovatelky vyloučených

k samostatnému projednání usnesením městského soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 1 Ad 5/2011 -1.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu